

Arrest

nr. 101 044 van 17 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 januari 2013 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 26 januari 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht werd.

Tevens heeft de gemachtigde van de staatssecretaris op 21 januari 2013 een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder de gevolgde Nederlandse taallessen, de cursus maatschappelijke oriëntatie en het voorgelegde inburgeringsattest, de vriendenkring, zijn geponeerde werkwillegheid en beroepsperspectieven, zijn geenszins van aard om te kunnen doen aannemen dat de verzoeker de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kon indienen vanuit zijn land van herkomst of vanuit de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, overeenkomstig de normaal geldende procedure. Niets verhindert de betrokkene om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verbluf en de vestiging op het Belgische grondgebied.

De betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De problemen in zijn land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 08/09/2010, werd afgesloten op 19/05/2011 door middel van de weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan de betrokkene de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

De duur van deze procedure, te weten om en bij de 8 maanden en 11 dagen, was absoluut niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

In een poging om zijn verblijf te rekken, verklaarde de betrokkene zich voor de tweede maal vluchteling op 21/10/2011. Het is daarbij veelbetekenend dat deze aanvraag op 06/12/2011 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken verworpen door middel van een bijlage 13quater, een weigering tot in overwegingname van de aanvraag wegens het gebrek aan nieuwe elementen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De authenticiteit van de bewijsstukken die hij heeft voorgelegd in het kader van deze tweede asielprocedure werd door de bevoegde asielinstantie of in twijfel getrokken of ze wees op het gesolliciteerde karakter ervan of ze was van oordeel dat het persoonlijke karakter van de problematiek van de betrokkene er niet door aangetoond werd, of dat de er geen datum op vermeld werd zodat er geen duidelijkheid bestond over de datum van afgifte van dat welbepaalde document... De aangehaalde problemen in zijn land van herkomst hebben dus reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader de twee asielaanvragen. De aanvragen werden afgewezen, deze problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort ‘hoger beroep’ vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft.

In deze context doet de betrokkene een beroep op EVRM. Desbetreffende dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in het casu in dit verzoekschrift enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op een artikel van het EVRM. De loutere vermelding van het EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De betrokkene verwijst naar zijn vriendenkring en stelt geen affectieve band meer met Kenia te onderhouden. We signaleren echter dat hij wel degelijk bindingen heeft met zijn herkomstland, zijnde redelijkerwijze sterker dan de eerder vage niet gestaafde sociale bindingen met Belgen, daar hij naar eigen zeggen gehuwd is en vader is van twee kinderen, namelijk een dochter met de naam R. W. N. geboren op (...)1999 en een zoon J. G. N. geboren op (...)2003 te Kiambu, die hij bij zijn echtgenote in Kenia heeft achtergelaten. Daarnaast heeft hij naar verluid nog een broer en een zus in Kenia.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De betrokkene brengt zijn werkwillegheid naar voor als buitengewone omstandigheid. Desalniettemin is het hem na de weigering van zijn asielaanvraag niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Daarentegen toont hij niet aan dat hij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om te voorzien in zijn eigen levensbehoeftes en die van zijn gezin.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd.

Voorts wordt niet opgehelderd waarom de betrokkene in het bijzonder voor België een meerwaarde betekent en is het niet duidelijk in welk opzicht dit argument een zelfs tijdelijke terugkeer in de weg zou staan. Het lijkt geen twijfel dat de betrokkene in het herkomstland een meerwaarde kan zijn door daar de zorg voor zijn gezin op zich te nemen, temeer daar hij naar aanleiding van zijn tweede asielprocedure zelf aanhaalt dat zijn echtgenote na een fysieke aanval medische problemen had?

De overige elementen waaronder de elementen van integratie, de verwijzing naar artikelen 2,3,5 8 en 9 van het EVRM, de kennis- en vriendenkring, de afwezigheid van elementen van openbare orde, hebben zoals de titel van deze rubriek het al aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde..."

De tweede bestreden beslissing:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten (...).

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. De betrokkene werd niet als vluchteling erkend. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 08/09/2010, werd afgesloten op 19/05/2011 door middel van de weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan de betrokkene de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Zijn tweede asielaanvraag op 06/12/2011 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken verworpen doormiddel van een bijlage 13quater, een weigering tot in overwegingname van de aanvraag. Zijn regularisatieverzoek op basis van art. 9 ter om medische redenen werd inmiddels afgesloten door een weigeringsbeslissing. Zijn regularisatieverzoek op basis van art. 9 bis opgesteld dd. 11/06/2012 waarvoor op 12/07/2012 een attest van inontvangstname werd afgeleverd, werd heden afgesloten door middel van een onontvankelijke weigeringsbeslissing."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Schending artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15.12.1980. Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag wordt gedaan in België, wat de DVZ ten onrechte niet aanvaard:

- BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN

Het is duidelijk dat in de gegeven omstandigheden de aanvraag niet kan worden gedaan via de bevoegde consulaire dienst van Kenia. Verzoeker heeft bij een terugkeer naar Kenia alle redenen om te vrezen voor zijn fysieke integriteit, vrijheid en zelfs voor zijn leven. Gelet op de ernstige bedreiging van zijn fysieke integriteit indien verzoeker zou terugkeren naar Kenia, is het zonder meer duidelijk dat van verzoeker niet kan worden verwacht zijn regularisatieaanvraag te doen bij de bevoegde consulaire diensten in zijn land van oorsprong.

(i) Tevens dient ook nog benadrukt dat verzoeker reeds behoorlijk Nederlands spreekt en hij dagelijks in zijn vriendenkring Nederlands spreekt, wat duidelijk zijn integratie en verdere beroepsperspectieven ten goede komen. Een terugkeer zou hieraan een enorme afbreuk doen. Verzoeker zal als harde betrouwbare gedreven werker onmiddellijk aan de slag kunnen na regularisatie van zijn verblijfsstatuut.

(iii) Tenslotte dient er ook nog op gewezen dat verzoeker in België verblijft een gans sociaal leven heeft opgebouwd met Belgen en heeft hij elke affectieve band met Kenia na al die jaren in België verloren. Verzoeker had geen enkel probleem om zich aan te passen aan de Belgische cultuur en heeft zich reeds duidelijk geïntegreerd. Een terugkeer naar Kenia zou dus betekenen dat verzoeker wordt weggerukt uit zijn vertrouwde omgeving waar hijzelf sociaal en psychologisch zijn evenwicht vindt. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoeker inhouden, daar waar zijn sociaal leven dan abrupt afgebroken zou worden. Het gezinsleven en sociaal leven van verzoeker zouden ten eerste worden verstoord. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Een terugkeer is ontegensprekelijk in strijd met het EVRM. Verzoekster heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan

de Belgische staat of aan de gemeenschap. Verzoeker valt niet ten laste van de gemeenschap, maar is een meerwaarde voor de gemeenschap. Een terugkeer van verzoeker naar Kenia is volledig disproportioneel en levensgevaarlijk. Van enig hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap kan geen sprake zijn, integendeel.

DIENVOLGENS:

Gezien verzoeker Kenia ontvluchtte en hij duidelijk te vrezen heeft voor zijn fysieke integriteit en zijn leven bij een terugkeer naar Kenia, gezien verzoeker een ganse Belgische vriendenkring heeft opgebouwd in België en zijn hechte affectieve banden met Kenia heeft verloren, gezien verzoeker reeds zeer behoorlijk Nederlands spreekt, gezien verzoeker een meerwaarde is voor België en niet ten laste valt van de Belgische staat zal vallen, om al deze redenen samen in overweging te nemen, is het meer dan duidelijk dat de een terugkeer naar Kenia niet te verantwoorden valt. Het is overigens totaal niet zeker of verzoeker dan binnen een redelijke termijn terug naar België kan terugkeren. Alle bovenstaande ingeroepen buitengewone omstandigheden en gegevens dienen als één geheel in beschouwing te worden genomen. Zij leveren duidelijk het bewijs van het buitengewoon karakter, in die zin dat dezen samen in overweging genomen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging. Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden aanwezig welke rechtvaardigen dat de regularisatieaanvraag in België wordt gedaan en niet bij de Belgische diplomatieke post in Kenia. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Ten onrechte heeft de DVZ hiermede geen rekening gehouden.

GEGRONDHEID REGULARISATIEAANVRAAG

Bovendien zijn boven aangehaalde redenen samen in overweging genomen tevens gegronde redenen om machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur te vragen. Verzoeker vorderde terecht om humanitaire redenen een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur, meer bepaald om zijn bijzondere band met België. Hij verwees dan ook naar de artikelen 2, 3, 5 en artikel 9 van het EVRM om zijn regularisatieaanvraag te staven. Daarnaast beroept verzoeker zich ook op artikel 8 EVRM welke het recht op de eerbiediging van het privéleven beschermt. Het begrip 'privéleven' omvat ook het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Verzoeker heeft in deze jaren in België een grote kennis- vriendenkring opgebouwd. Verzoeker is het land België als het zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld. Verzoeker vindt duidelijk zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied. Verzoeker is zich niet aan het integreren, maar is reeds ten volle geïntegreerd.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt dat verzoeker nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. De beslissing van de DVZ schendt duidelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone

omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit artikel 9 van de vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis van de vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in, los van de vraag of verzoeker over de nodige identiteitsdocumenten beschikt, wat *in casu* niet wordt betwist:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk om welke reden de door verzoeker aangehaalde elementen niet werden weerhouden, en de aanvraag als onontvankelijk werd afgewezen. Verzoeker heeft geen inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Hij komt niet verder dan te herhalen wat hij in zijn aanvraag heeft aangevoerd.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"Schending van artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Artikel 62 bepaalt het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed." Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993). Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: "Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn." De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249). Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden. Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig. De DVZ beperkt zich tot de bewering al zouden er geen elementen voorhanden zijn die buitengewone omstandigheden aantonen en gaat dan verder in haar beslissing louter een stereotiep motivering geven.

De motivering is duidelijk onvoldoende!! Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording. De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak. Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen. De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen. Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden geschorst en vernietigd.”

2.2.2. Vooreerst kan de aangevoerde schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen. Verzoeker gaat in de uiteenzetting van zijn middel niet verder in op de aangevoerde schending, hetgeen tot de onontvankelijkheid van dit onderdeel van het middel leidt. Bovendien heeft dit artikel 52 betrekking op de beslissingsbevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. De Raad ziet niet hoe dit artikel zou kunnen worden geschonden door de bestreden beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijekte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171).

Voorts gaat verzoeker niet in op de door opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, die de inhoud van de motivering betreffen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissingen gekomen is; hij beperkt zich tot vage beweringen die niet volstaan opdat een schending kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

“Schending van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen. Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoeker in gevaar word gebracht. Daarenboven zou verzoeker worden weggerukt uit België waar hijzelf sociaal en

psychologisch zijn evenwicht vindt. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor de gezondheid van verzoeker inhouden. Ook het sociaal leven van verzoeker zou ten eerste worden verstoord. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing totaal niet proportioneel is."

2.3.2. Verzoeker betoogt dat de gevolgen van de beslissing *"totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische Staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen"*.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Met zijn vage beweringen dat *"het leven van verzoeker in gevaar gebracht wordt en hij zou worden weggerukt uit België waar hijzelf sociaal en psychologisch zijn evenwicht vindt"*, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld door de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan:

"Schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955. Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Verzoekster vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieder's recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag. Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijke doel (EHRM 13 juli, R.D.E 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E 1996, p. 755). Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster. Verzoeker is dan ook het land België als het zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld. Verder wenst verzoeker er op te wijzen dat het begrip 'privéleven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis-vriendenkring die verzoeker gedurende deze jaren heeft opgebouwd in België, reeds daarom al zijn recht op privéleven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing. De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privésfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt."

2.4.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft.

Verzoeker dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven te bewijzen, wanneer hij zich beroept op artikel 8 van het EVRM.

Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoeker faalt ter zake in de op hem rustende bewijslast. Hij maakt op geen enkele manier aannemelijk dat hij in België een effectief beleefd gezins- of familieleven uitoefent, noch zet hij uiteen waaruit zijn privéleven dat zou beschermd worden door artikel 8 van het EVRM zou bestaan. De loutere bewering dat verzoeker *"het land België als het zijne is gaan beschouwen en er een zeer duurzame band mee ontwikkeld heeft"*, volstaat niet opdat hij een beschermenswaardige gezinssituatie of privéleven aannemelijk maakt.

Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS 15 februari 2005, nr. 140.165).

De Raad laat gelden dat *in casu* geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te gebeuren. Immers heeft verzoeker voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmul/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en

Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden, doch op geen enkele manier aannemelijk gemaakte, gezins- of privéleven niet elders kan leiden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

De verwerping van verzoekers aanvraag en de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten hebben inderdaad enkel tot gevolg dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS 4 mei 2007. nr.170.806).

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC